

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Na Jíkalce 13, 301 17 Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 16. 2. 2004, č. j. OAM-427/VL-10-08-2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2005, č. j. 24 Az 137/2004-26,

t a k t o :

I. Kasační stížnost s e o d m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16. 2. 2004 neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; současně vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobce napadl toto rozhodnutí včasnou žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě. V žalobě obecně citoval některá ustanovení správního řádu, která žalovaný podle jeho názoru porušil; uvedl též, že žalovaný porušil též § 12 a § 91 zákona o azylu, ovšem ani tato tvrzení nijak nerozvedl. Pokud jde o skutkové důvody, odkázal žalobce na svou žádost o udělení azylu, na protokol o pohovoru a vůbec na obsah spisu žalovaného. Závěrem navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 10. 3. 2005. V řízení před správním orgánem neshledal žádné vady a přisvědčil žalovanému i v hodnocení důvodů, pro něž neudělil žalobci azyl.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy na nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Po provedení rekapitulace svého skutkového příběhu vytkl krajskému soudu, že se dostatečně nevypořádal s otázkou, zda u něj jsou dány předpoklady pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 zákona o azylu) s ohledem na problémy, kterými stěžovatel ve vlasti trpí pro svou uzbekou národnost a které mohou ohrožovat jeho zdraví či dokonce i život. Ve prospěch stěžovatele je i skutečnost, že v ČR dosud vedl spořádaný život a nepředstavuje pro tento stát žádné bezpečnostní riziko.

Stěžovatel si je vědom toho, že institut azylu nelze využívat k pouhé legalizaci pobytu; povolení k pobytu na území ČR by však stěžovatel musel získat v Kyrgyzstánu, kde by byl vystaven nebezpečí újmy na zdraví.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal též o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost je nepřipustná.

Stěžovatel v kasační stížnosti spatřuje pochybení krajského soudu v tom, že se vůbec nezabýval institutem tzv. humanitárního azylu, a dokládá skutečnosti, které podle něj měly vést rozhodující orgány k postupu podle § 14 zákona o azylu; v řízení před krajským soudem však tento důvod neuvedl, ač tak učinit mohl. Takový nový důvod je v kasačním řízení nepřipustný (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V žalobě sice stěžovatel uvedl: „žalovaný tím, že mojí osobě azyl dle ustanovení § 12 a 14 neudělil (...), moji žádost o udělení azylu v ČR posoudil nesprávně...“; takové holé žalobní tvrzení, spočívající v podstatě jen v citaci znění výroku rozhodnutí žalovaného, však nedosahuje kvality žalobního bodu, který by následně mohl být s úspěchem uplatněn v kasační stížnosti coby stížní bod. Jak kasační, tak i stížní body jsou totiž zpravidla tvořeny nejen důvody právními, ale též důvody skutkovými: teprve ony jsou pojítkem mezi abstraktní právní normou a konkrétně vyličenou situací účastníka řízení a jen na jejich základě lze namítat, že ta či ona právní norma měla nebo neměla být užita. Samotnou skutečnost, že v žalobě se objevuje odkaz na tutéž právní normu či citace totožného zákonného textu jako později v kasační stížnosti, proto nelze považovat za uplatnění důvodu v předešlém řízení, jak to žádá § 104 odst. 4 s. ř. s. I když stěžovatel zdánlivě namítal již před krajským soudem totéž – tj. pochybení spočívající mj. v neudělení azylu podle § 14 - kvalitativně se v kasační stížnosti jedná o důvod založený na odlišných tvrzeních, a tedy důvod jiný, který je v kasačním řízení nepřipustný.

Jelikož kasační stížnost neobsahuje žádný jiný stížní důvod, je nepřipustná jako celek a Nejvyšší správní soud ji jako takovou odmítl [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu